

## BÉFOGADÓ SZERETET (Mk 9,30–41)

Elhangzott 2015. augusztus 30-án  
a Debrecen–szabadságtelepi református gyülekezetben

Előíma:

Hálával magasztalunk Téged szerető mennyei Édesatyánk, amiért felvirasztottál bennünket erre az új napra. Hálát adunk Neked, amiért összegyűjtöttél bennünket különböző helyekről, különböző élethelyzetekből.

Most, amikor talán gondolataink, érzéseink egyrészt még visszatekin-  
tenek az elmúlt szünidőre, a nyárra, a pihenésre, a felüdülésre, és ami-  
kor előre vetjük tekintetünket egy új kezdetre, iskolaévre, új feladatokra,  
akkor kérünk, gyűjtsd össze, tartsd egybe a mi lelkünket is. Hogy, ami-  
kor itt vagyunk a Te szent házában, amikor a Te igédet adod nekünk,  
amikor a szent sákramentumban részesítesz bennünket, és bizonyossá  
teszel afelől, hogy mi valóban a Krisztuséi vagyunk, akiket Te befogad-  
tál, akiket Magadhoz szeretted, akiket új élettel és új szívvel ajándékoztál  
meg, akkor hadd legyünk valóban a Te néped, akik boldogan éneklünk  
Neked új éneket.

Köszönjük, hogy ránk tekintesz. Köszönjük, hogy elfogadsz bennün-  
ket. Kérünk Téged, most, ezen az istentiszteleten különösképpen is azokért  
a testvéreinkért, akik úgy jöttek el most a Te házába, hogy itt megállva a  
Te színed előtt hálát adjanak azért, hogy immár 50 esztendeje álltak oda a  
Te Úrasztalod elé, és fogadták meg egymásnak, hogy együtt jóban és rossz-  
ban. Áldd meg az ő életüket, és tedd teljessé az ő örömeiket! És tedd teljessé  
a mi örömünket azzal, hogy lelked és igéd által közöttünk vagy!

Ezért kérünk, hallgass meg bennünket Krisztus, Jézus által!

Amen.

Alapige:

*„Onnan elindulva keresztülmentek Galileán, de nem akarta, hogy felismerje őt valaki, mert tanítani akarta tanítványait. Arról beszélt nekik, hogy az Emberfia emberek kezébe adatik, megölik, de miután megölték, három nap múlva feltámad. Ők nem értették ezt a beszédet, de féltek őt megkérdezni.*

*Megérkeztek Kapernaumba, és amikor már otthon volt, megkérdezte tőlük: Miről vitatkoztatok útközben? Ők azonban hallgattak, mert arról vitatkoztak az úton egymással, hogy ki a legnagyobb. Jézus ekkor leült, odahívta a tizenketőt, és így szólt hozzájuk: Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki között az utolsó és mindenki szolgálja. És kézenfogva egy kisgyermeket, közéjük állította, átölelte, majd ezt mondta nekik: Aki az ilyen kisgyermekek közül egyet is befogad az én nevéért, az engem fogad be; és aki engem befogad, az nem engem fogad be, hanem azt, aki engem elküldött.*

*János ezt mondta neki: Mester, láttunk valakit, aki a te nevedben űz ki ördögöket, és eltiltottuk, mert nem követett minket. Jézus azonban ezt mondta: Ne tiltsátok el, mert nincsen senki, aki csodát tesz az én nevedben, és ugyanakkor gyalázni tudna engem, mert aki nincs ellenünk, az mellettünk van. Aki inni ad nektek egy pohár vizet az én nevedben, mivel a Krisztuséi vagytok, bizony, mondom néktek, hogy el nem marad a jutalma.”*

(Mk 9,30–41)

Kedves Testvérek!

Ismerős az a mondás, hogy a jó pap holtig tanul? Hát nem tudom, hogy én jó pap vagyok-e, de még szeretnék tanulni, és elárulom, hogy amikor teológus diákként életem első olyan igehirdetésére készültem, ami nem egy megtanult prédikációnak az elmondása volt, mint a legációban, hanem saját igehirdetéssel kellett szolgálni, odahaza egy nyári vasárnap délután a szamoskéri templomban, akkor ez volt az az ige, amelyikből akkor prédikáltam.

Jártam-keltem ott lenni, a Szamos partján, gondolkodtam, hogy hát, mi is ennek a szakasznak a lényege. A kisgyermek, aki úgy fogadja Isten országát, vagy a kisgyermek, akit befogadnak a Krisztusnak nevében? És akkor én úgy értettem – most már tudom, hogy nem teljesen jól –, hogy rágondoltam az akkor néhány, 3-4 éves keresztfiamra (aki azóta már lelkipásztor), és visszaemlékeztem, hogy lementünk a Szamos partjára és mondtam neki, hogy: „Na, gyere, ülj fel a nyakamba, és átmegyünk a vízben a túlsó partra!” Ő pedig gondolkodás nélkül felült a nyakamba, azzal a tökéletes bizalommal, odaadással, hogy neki itt semmi baja nem lehet, és átmentünk, átgyalogoltunk. Aztán eltelt egy év, és mondom neki, hogy: „Gyere, menjünk át újra! Gyere, ülj fel a nyakamba!” És akkor azt mondja: „De mi lesz, ha leesek?” Eltelt egy év, és eltűnt valami abból az őszinte, teljes, nyitott, odaadó bizalomból.

Biztos, hogy van ebben is igazság, de azt gondolom most, amikor újraolvastam ezt az ígét, hogy azért tényleg tanulni kell az embernek! Mert ettől

sokkal többről van szó! A jelenet oda visz bennünket Galileába, ahol Jézus a tanítványaival megy. Külön akar lenni velük, tanítani akarja őket. És bizony azt látjuk, hogy itt kétszer is egymás után a tanítványoknak, ahogy mondani szokás, „*halvány segédfogalmuk*” sincs arról, hogy mit beszél Jézus.

Először mikor arról beszél, hogy az Emberfia meg fog halni, keresztre feszítik, megölik, de harmadnap feltámad. Fogalmuk sincs, hogy ez mit jelent. Hanem azon tanakodnak egymás között, amikor Jézus nem hallja, hogy hát, melyikük az első? *„Én vagyok az első, akit először megszólított Jézus? Én vagyok az első, aki a legtöbbet beszélek? Én vagyok az első, aki a legerősebb vagyok?”* Aztán másodszor, amikor odamennek hozzá dicsekedni, hogy: *„Valami jót csináltunk. Valakit eltoltunk attól, hogy a Te nevedben szóljon és cselekedjen, mert nem követett minket.”* S azt mondja Jézus, hogy: *„Már megint nem értitek, hogy miről van szó! Nem az a lényeg, hogy pontosan úgy csinál-e mindent, mint ti. Nem az a lényeg, hogy pont úgy imádkozik-e, mint ti, hanem, hogy az én nevemben valami jót tesz. Mert aki nincs ellenünk, az mellettünk van!”*

A tanítványok gondolata mindig ott forog maguk körül: az ő helyezkedésük, az ő pozíciójuk körül. De ne ítéljük el őket túl hamar, mert hát ki ne szeretne első lenni! Egy verseny az osztályban, a tanulásban, a munkában, a sikerekben, az előrehaladásban, a gyarapodásban. Ki ne szeretne első lenni? Ki ne szeretne növekedni? Bennünk van ez a természetes ösztön, ez a természetes vágy. És akkor leülteti őket Jézus és azt mondja: *„Elsők akartok lenni? Rendben van. Legyetek!”* De az Isten országa mércéjével egészen másként látszanak a dolgok. Mert a mi szemünkben mi kell az elsőséghez? Hogy az ember ne törődjön senki mással, csak magával foglalkozzon! *„Mindenkinek megvan a maga baja! Mindenkinek megvan ugyanakkor – ha megvan –, a magához való esze! Akkor éljen azzal, és ne törődjön azzal, hogy ki van mellette! Ne törődjön azzal, hogy valaki lemarad! Ne törődjön! Csak Te menj előre! Mindenki a maga szerencséjének a kovácsa.”*

Azt mondja Jézus: *„Aki első akar lenni, legyen az utolsó! Aki mindennek fölé akar emelkedni, az legyen mindenkinek a szolgája!”*

Mert az Isten országának ez a csodálatos törvényszerűsége, mert ezt mutatja meg a testté lett Ige, a közöttünk élő Jézus Krisztus: Ő odaáll alulra, és onnan tart meg bennünket. Hogy el ne essünk! Oda tud alánk nyúlni, abba a mélységbe, ahová senki más nem mer. Még magunk is megrettenünk, ha beletekintünk azokba a kavargó mélységekbe, amelyek a lelkünk mélyén, a szívünk mélyén lehetnek. És Jézus nem fölülről teszi ránk a fedőt, hanem alánk nyúl és megemel. És azt mondja Jézus: *„Meg akarjátok tanulni az Isten országának a rendjét? Hát akkor tanuljátok meg azt a nagyon fontos dolgot,*

hogy nagyon nem igaz, és nagyon embertelen az a mondás, hogy: *Kicsire nem nézünk.*” És megfog egy kisgyermeket, odaállítja közéjük, átöleli, és azt mondja: *„Aki egyet befogad az ilyen kisgyermek közt, az engem fogad be. És aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki engem elküldött.”*

Itt volt az én nagy tévedésem annak idején. Mert én azt gondoltam, hogy Jézus ilyen kedves, aranyos, szép ruhába öltözött kis gyerekekről beszél, mint az én keresztfiam. Aztán megtanultam, hogy ez nem így van. Jézus korában tízezer számra kóboroltak olyan gyerekek az utcákon meg az országúton, akiket otthonról elzavartak. Mert nem volt mit enni. Ezek csavargók, utcagyerekek voltak, koszosak, büdösek, biztos nem is a legjobban neveltek, mert keményen megrázta őket az élet. És nagyon nem voltak hozzászokva ahhoz, hogy valaki átölelje őket. De Jézus azt mondja: *„Ennél a kicsinél kezdődik az Isten országa.”* Aki egyet befogad az ilyen gyermekek közt, az elkezdett valamit megsejteni abból, hogy micsoda határtalan, nagyvonalú az Isten szeretete és kegyelme. Aki úgy ölel át bennünket, hogy felhossa a napját jókra és gonoszokra. Hogy esőt ad igazaknak és hamisaknak. Aki elébe megy a hazavánszorgó, hazatérő tékozló fiúnak, *„Ha valaki befogad egyet az ilyen kisgyermek közt...”* És ugye értjük, hogy milyen súlyosak ezek a szavak. Ma, amikor lassan az egész világ egyik legfontosabb kérdése, hogy kit fogadunk be, meg kit nem.

Néhány nappal ezelőtt találkoztam egy asszonnyal, aki eléggé ismert arról, hogy nagyon büszkén és bátran vállalja a maga keresztény hitét. Valahogy szóba került, hogy mi történik itt a menekülőkkel, a menekültekkel. Azt a kemény hangot, amit az, a magát keresztyén asszonynak tituláló testvérünk megütött: *„Mindenkivel azonnal befogadunk, majd, ha megtanul tökéletesen magyarul!”* Ez szerintem nem az, amiről Jézus beszél.

Vajon képesek vagyunk-e – mi, akik szeretünk emberi természetünknel fogva a nagy dolgokról beszélni és nagy dolgokban gondolkodni –, megtanulni Jézustól azt, hogy a kicsit vegyük észre? És a kicsit fogadjuk be!

Hogy mennyire hajlamosak vagyunk arra, hogy fentről lefelé nézzünk, és úgy hasonlítsuk össze magunkat másokkal, hogy: mi vagyunk a legjobbak, a legerősebbek.

Hallottam egy családról, ahol miután megszületett a második gyermek és hazavitték a kiságyba, a nagyobbik testvér nagy-nagy izgalomban úgy öt percenként odaszaladt a kiságyhoz, ránézett a kistestvére, és azt mondta: *„Hú, de kicsi vagy! Ugye?”* Boldog volt, hogy van végre valaki, aki kisebb nála.

Azt mondja Jézus: *„Tanuljatok meg másként látni!”* Ha valakinek majd lesz ideje, vegye elő a Szentírást, ellenőrizze, amit én most mondok! Mert mi attól vagyunk reformátusok, hogy nem kell mindent elhinni a papnak. Meg kell nézni az Írásban, hogy úgy van-e! Amikor olyasmit írnak Jézusról, hogy valakire ránéz,

akkor az mindig olyasmi, hogy felfelé tekint. Felnéz a fára, és meglátja Zákeust. És azt mondja, hogy: „*Gyere le, mert én szeretnék nálad vacsorálni!*” Felemeli a tekintetét, megáldja a kevéske kenyeret és halat, és elég lesz mindenkinek. Ez a „*felfelé tekintés*” annyira jellegzetesen jézusi, és benne van az, hogy: „*Ne annak örüljeteK, hogy a másik kisebb! Hú, de kicsi vagy! Hanem annak, hogy lehet befogadni, hogy lehet úgy alul maradni, hogy ez az alulmaradás megtartássá legyen! És akkor átélíteK azt, ami a legcsodálatosabb befogadás: az Isten befogadó irgalma.*”

Szeretett TestvéreK!

Erről a befogadról beszél nekünk mindig a terített asztal. Ahogyan befogadja a szervezetünk a kenyeret és a bort, úgy fogadhatjuk be az Isten bűnbocsátó irgalmát és szeretetét. Hogy tápláljon bennünket.

Adj a Isten, hogy ez a tápláló, befogadó, a kicsire néző és a kicsit hordozó irgalom járja át a napjainkat! Járjon át bennünket az új tanévben: gyermekeket, szülőket, pedagógusokat, nagyszülőket, mindenkit, akinek felelőssége van abban, hogy akik Krisztus nevében jót cselekszenek, azok tudják szélesre nyitni a szívüket. Kitérni a lelküket. Hogy ahogyan Ő befogadott minket, mi is fogadjuk be a legkisebbet is! Hálaadással és örömmel.

Ámen.

Utóima:

Köszönjük Neked, Urunk, hogy hordoztál és hordozol bennünket. Hogy Magad lettél számunkra úttá, amelyen járhatunk. Ösvénnyé, amely sokszor nagyon keskenynek tűnik, de amelyik mégis célba tud juttatni. Amelyiken járva és megmaradva nem tévesztjük el a célt, hogy Veled, Benned és Általad tudjunk növekedni. És úgy tudjunk átölelni nálunk kisebbeket, nálunk szerencsétlenebbeket, hogy azáltal megérezzék a Te irgalmat és a Te szeretetedet. Hiszen ebből élünk. Ezt köszönjük meg Neked.

Így kérünk Téged az előttünk álló hétért, annak napjaiért. Izgalmakért, új kezdésekért, folytatásért. Légy ott velünk, amikor úgy érezzük, magunkra maradunk! Amikor próbatétel vár ránk, betegség, megoldatlannak tűnő és megoldásra váró kérdések. Segíts meg bennünket, hogy mi is tudjunk másokat segíteni, Tehozzád, Tebenned, és Teáltalad.

Légy ott e gyülekezet minden tagjával, kicsinyekkel, nagyokkal! Légy ott a betegekkel, a szomorú szívűekkel, a gyászolókkal, a keresőkkel, a válasszra várókkal!

Légy valamennyiünkkel! Maradj Velünk, és fogadj el Krisztustusért, a mi megváltó Urunkért!

Ámen.

